

Sygnatura akt II K 223/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12-10-2016 r.

Sąd Rejonowy w Wolsztynie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Grzegorz Jankowiak

Protokolant: st. sekr. sąd. Monika Rybarczyk

Przy udziale Prokuratora: Urszuli Świąder

po rozpoznaniu w dniach 22-08-2016r., 12-10-2016 r. w W.

sprawy

A. D., syna Z. i A. z domu M.,

urodzonego (...) w miejscowości G.

oskarżonego o to, że :

w dniu 21 grudnia 2015r. w miejscowości K., gm. P., pow. (...), woj. (...), przywłaszczył sobie powierzona mu rzecz ruchomą w postaci aparatu do wykonywania badań USG z sondą rektalno-liniową KX 5200 o wartości 18 450 zł, czym działał na szkodę J. W. (1),

- tj. o czyn z art. 284 § 2 kk

1. oskarżonego **A. D.** uznaje za winnego popełnienia czynu opisanego w części wstępnej wyroku, tj. przestępstwa z art. 284§2 kk i za to na podstawie art. 284§2 kk skazuje go na karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;
2. na podstawie art. 69§1 kk w zw. z art. 70§1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej oskarżonemu kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres próby wynoszący 2 (dwa) lata;
3. na podstawie art. 71§1 kk orzeka oskarżonemu grzywnę w rozmiarze 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych ustalając wysokość stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięciu) zł;
4. na podstawie art. 73§1 kk oddaje oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora sądowego;
5. na podstawie art. 72§1 kk zobowiązuje oskarżonego do informowania kuratora o przebiegu okresu próby;
6. na podstawie art. 72§2 kk zobowiązuje oskarżonego **A. D.** do naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez uiszczenie na rzecz pokrzywdzonej J. W. (1) kwoty 9.225 (dziewięć tysięcy dwieście dwadzieścia pięć) zł w terminie 3 (trzech) miesięcy od daty uprawomocnienia się wyroku;
7. na podstawie art. 627 kpk zasądza od oskarżonego **A. D.** na rzecz pokrzywdzonej J. W. (1) kwoty 684 zł tytułem zwrotu poniesionych kosztów zastępstwa procesowego;
8. na podstawie art. 230§2 kpk zwrócić pokrzywdzonej J. W. (1) dowody rzeczowe w postaci sondy szt. 1, rękawicy szt. 1, baterii szt. 1, ładowarki bez kabla zasilającego szt. 1, plastikowego nożyka szt. 1, przycisku do zamrażania szt. 1, uchwytu do sondy szt. 1, podstawki do aparatu szt. 1;

9. na podstawie art. 627 kpk i art. 2 ust. 1 pkt 1 i art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U Nr 49, poz. 223 z 1983r z późn. zm.) zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania w kwocie 70 zł i wymierza opłatę w wysokości 110 zł.

SSR Grzegorz Jankowiak

UZASADNIENIE

Pokrzywdzona J. W. (1) jest lekarzem weterynarii i prowadzi działalność gospodarczą, polegającą na wykonywaniu usług weterynaryjnych. W ramach tej działalności, pokrzywdzona kupiła na od firmy (...) Sp. z o. o. sp. k. z siedzibą w Z. aparat USG z sondą rektalno-liniową KX 5200.

W połowie grudnia 2015 r. do J. W. (1) zadzwonił A. D., który poinformował J. W. (1), że dzwoni z firmy (...) Sp. z o.o. sp.k. i chciałby zabrać zakupiony przez nią wyżej wymieniony sprzęt medyczny w celu dokonania przeglądu gwarancyjnego ze względu na upływający w kwietniu 2016 r. okres gwarancyjny, w tym do zainstalowania nowego oprogramowania. W trakcie niniejszej rozmowy, J. W. (1), mając na uwadze umówionych pacjentów, poprosiła o tydzień zwłoki. Po upływie tygodnia, A. D. zadzwonił po raz drugi do J. W. (1). Rozmówcy uzgodnili, że A. D. przyjedzie w dniu 21 grudnia 2015 r. do gabinetu weterynaryjnego, znajdującego się w K., i zabierze sprzęt do przeglądu serwisowego. Ponadto w trakcie rzeczonyj rozmowy telefonicznej A. D. zapewniał J. W. (1), iż zwróci sprzęt przed dniem 31 grudnia 2015 r.

W dniu 21 grudnia 2015 r., zgodnie z wcześniejszymi ustaleniami, A. D. odebrał aparat USG z sondą rektalno-liniową KX 5200 do przeglądu. W trakcie przeprowadzania działań serwisowych przez A. D., aparat USG został uszkodzony w ten sposób, że na ekranie monitora był czarny obraz, który uniemożliwiał odczyt i sprawne działanie sprzętu. A. D., próbując samodzielnie naprawić uszkodzony sprzęt medyczny, skontaktował się z producentem sprzętu. Wtenczas uzyskał od producenta informację, że nie ma możliwości naprawienia tego uszkodzenia i pozostaje mu jedynie zakup nowego aparatu USG. Po upewnieniu się, że przedmiotowego aparatu nie da się naprawić, A. D. bez jakiegokolwiek konsultacji z J. W. (1), wyrzucił aparat USG. Po czym poinformował J. W. (1) o uszkodzeniu jej sprzętu medycznego podczas przeprowadzanych działań serwisowych i zakupie na jego koszt nowego aparatu USG.

Mimo kilkukrotnych ponagieł wystosowanych przez J. W. (1) do A. D. za pomocą rozmów telefonicznych, wiadomości sms oraz mms, jak również ponagieł ze strony klientów J. W. (1), tj. D. K., M. P. i T. W. (1), A. D. nie oddał aparatu USG z sondą rektalno-liniową KX 5200. Ponadto mimo zawartego z J. W. (1) porozumienia, A. D. nie spłacił swojego zobowiązania wobec J. W. (1), wynikającego m.in. z tytułu zakupu nowego aparatu USG.

A. D., syn Z. i A. zd. M., ma 46 lat. Zdobył wykształcenie wyższe. Z zawodu jest politologiem. Jest żonaty i ma na utrzymaniu dwoje dzieci. Zajmuje się niepełnosprawnym dzieckiem i otrzymuje zasiłek pielęgnacyjny w wysokości 1450 zł. Posiada dom w miejscowości D., gmina D.. Niekarany.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie następujących dowodów:

- częściowych wyjaśnień oskarżonego (k. 52-53, 73v -74 akt)
- zeznań świadka J. W. (1) (k. 9-12, 74-74v akt)
- zeznań świadka D. K. (k. 27-28, 75 akt)
- zeznań świadka M. P. (k. 30 i 75 akt)
- zeznań świadka T. W. (2) (k. 33-34, 75 akt)
- zawiadomieniu o popełnieniu przestępstwa (k. 1-2)

- pisma (...) S.A. z dnia 09.04.2014 r., 14.04.2016 r. (k. 4, 15 akt)
- wyciągu wiadomości sms oraz mms (k. 5-6 akt)
- kserokopii faktur VAT (k.16-17,68-71 akt)
- instrukcji cyfrowego ultrasonografu diagnostycznego (k. 18-21 akt)
- notatek urzędowych (k. 25, 43 i 45-46 akt)
- kserokopia wydruku wiadomości e-mail (k.44 akt)
- informacji z Krajowego Rejestru Karnego (k. 48 akt)
- pisma wójta gminy D. z dnia 13.06.2016 r. (k.49 akt)
- informacji z Krajowego Rejestru Sądowego (k. 77-84 akt)

Sąd zważył, co następuje:

Oskarżony A. D., zarówno w postępowaniu przygotowawczym, jak i postępowaniu jurysdykcyjnym, nie przyznawał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. W toku postępowania przygotowawczego oskarżony obszernie wypowiedział się co do okoliczności, w których został powierzony mu aparat USG z sondą rektalno-liniową KX 5200. Ponadto oskarżony w swoich wyjaśnieniach wypowiedział się o uszkodzeniu przez niego sprzętu medycznego w trakcie przeprowadzania działań serwisowych. W dalszej kolejności A. D. wspomniał o wyrzuceniu przedmiotowego urządzenia. W końcu oskarżony wyjaśnił, iż chciał zapłacić J. W. (1) za odszkodowanie za niezwrócony sprzęt i poniesione straty, ale nie zapłacił jej ze względu na nieotrzymanie kredytu. W toku postępowania jurysdykcyjnego oskarżony podtrzymał swoje wyjaśnienia złożone w postępowaniu przygotowawczym i je uzupełnił poprzez podanie przyczyn niewpłacenia na konto J. W. (1) kwoty, ustalonej na podstawie zawartej pomiędzy nimi ugody, a ponadto przedstawienie sposobu naprawy urządzenia. Sąd nie znalazł podstaw, by odmówić wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego co do przebiegu okoliczności, w których powierzono mu sprzęt medyczny, jak również działaniom podjętym przez oskarżonego po uszkodzeniu wyżej wymienionego ultrasonografu diagnostycznego, w tym o jego wyrzuceniu. Zdaniem Sądu, wyjaśnienia oskarżonego w tym zakresie są logiczne, spójne i konsekwentne, a ponadto nie są one wewnętrznie sprzeczne. Ponadto wyjaśnienia w zakresie, w którym odnoszą się do rozmów telefonicznych z J. W. (1) oraz odebrania przez oskarżonego przedmiotowego sprzętu medycznego, pokrywają się z zeznaniami złożonymi przez pokrzywdzoną. Jednakże zdaniem Sądu nie zasługuje na przyznanie atrybutu wiarygodności twierdzenie oskarżonego, iż jego zamiarem nie było przywłaszczenie urządzenia, będącego własnością J. W. (1), bowiem stoi ono w opozycji do ustaleń poczynionych przez Sąd w toku niniejszego postępowania karnego.

Odnosząc się z kolei do mocy dowodowej zeznań świadka J. W. (1), Sąd uznał zeznania świadka za prawdziwe. J. W. (1), podobnie jak oskarżony, obszernie i ze szczegółami wypowiedziała się m.in. o rozmowach telefonicznych z oskarżonym, które poprzedzały wydanie oskarżonemu sprzętu i o okolicznościach jego przekazania. Nadto J. W. (1) wspomniała, że oskarżony nie poinformował jej o wyrzuceniu sprzętu, wobec czego czekała ona za naprawą sprzętu i monitowała do A. D. o jego wydanie. W tym miejscu należy wskazać, że złożone przez J. W. (1) zeznania w toku postępowania przygotowawczego nie zawierają żadnych sprzeczności, są spójne i logiczne. Natomiast sposób wypowiedzi w trakcie odpowiadania na pytania Sądu nie wskazuje na to by świadczyła nieprawdę. Ponadto należy podkreślić, że jej zeznania są zgodne nie tylko z wyjaśnieniami oskarżonego i załączonymi do akt sprawy dokumentami, w tym wyciągu wiadomości sms oraz mms, lecz także zeznaniami złożonymi przez D. K., M. P. i T. W. (1). Natomiast załączone do akt sprawy faktury i pisma (...) S.A., potwierdziły jej zeznania, w których twierdziła, że jest właścicielką przedmiotowego sprzętu medycznego (k15akt). Sąd miał wszakże na uwadze, iż J. W. (1) w wyniku zaistniałego zdarzenia stała się również pokrzywdzoną, aczkolwiek zdaniem Sądu rola procesowa, którą pełniła J. W. (1) w niniejszym postępowaniu, nie miała wpływu na zeznania złożone w niniejszej sprawie.

Zeznania w niniejszej sprawie złożyli również świadkowie D. K. i M. P.. Mimo, że nie byli oni bezpośrednio świadkami przekazania sprzętu A. D., to Sąd nie znalazł podstaw do odmówienia tym zeznaniom atrybutu wiarygodności. D. K. i M. P. wypowiedziały się podobnie co do tego, że J. W. (1) oddała sprzęt do przeglądu A. D.. W dodatku zeznały, iż dzwoniły do A. D. w celu uzyskania informacji na temat daty zwrotu rzeczzonego USG. D. K. i M. P. zeznały ponadto, że mimo obiecanego terminu zwrotu, A. D. nie zwracał sprzętu. Następnie świadkowie, zeznając na rozprawie głównej, podtrzymały swoje wcześniejsze zeznania, przy czym należy podkreślić, że tok ich wypowiedzi był spójny i logiczny, a ich zeznania były konsekwentne i nie były sprzeczne z zeznaniami złożonymi w postępowaniu przygotowawczym.

Z kolei zeznania świadka T. W. (1) potwierdzają wyjaśnienia oskarżonego oraz J. W. (2), że A. D. przyjechał po aparat USG w celu dokonania przeglądu, a nadto, że świadek osobiście wydawał oskarżonemu sprzęt, podczas którego na miejsce przyjechała J. W. (1). W tym miejscu należy zaznaczyć, że mimo, iż świadek jest członkiem rodziny pokrzywdzonej, to Sąd nie znalazł podstaw do odmówienia tym zeznaniom atrybutu wiarygodności. Tym bardziej, że zeznania złożone w toku postępowania przygotowawczego, które świadek podtrzymał na rozprawie dnia 22 sierpnia 2016 r., są spójne i logiczne.

Sąd dał również wiarę informacji o przeszłości kryminalnej oskarżonego, a także notatkom urzędowym czy pismu wójta gminy D., jako że dokumenty te zostały sporządzone przez kompetentne do tego organy w formie przewidzianej przez prawo i na podstawie przepisów prawa. Sąd dał wiarę także wydrukowi z Krajowego Rejestru Sądowego, gdyż zgodnie z art. 4 ust. 4aa ustawy z dnia 20 sierpnia 2016 r. o Krajowym Rejestrze Sądowym (Dz. U. z 2016 r. poz. 687 z późn. zm.), pobrane samodzielnie wydruki komputerowe aktualnych informacji o podmiotach wpisanych do Rejestru mają moc zrównaną z mocą dokumentów wydawanych przez Centralną Informację Krajowego Rejestru Sądowego. Ponadto Sąd przyznał atrybut wiarygodności dokumentom, które potwierdzają własność J. W. (1) do aparatu USG z sondą rektalno-liniową KX 5200, tj. pismom (...) S.A. i kserokopii faktur VAT, gdyż (...) S.A. jest firmą, która profesjonalnie zajmuje się obsługą m.in. umów leasingowych, wobec czego Sąd stoi na stanowisku, że powyższe dokumenty są zgodne ze stanem faktycznym. Zdaniem Sądu również wyciąg sms oraz mms, kserokopia wydruku wiadomości e-mail, instrukcji cyfrowego ultrasonografu diagnostycznego są zgodne z prawdą, bowiem żadna ze stron w toku niniejszego postępowania karnego, nie podniosła zarzutu ich niezgodności ze stanem faktycznym oraz nieprawdliwości.

Ponadto do sprawy załączono inne dokumenty, które według Sądu są zgodne z prawdą, aczkolwiek nie wniosły one nic istotnego dla rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie, w związku z czym Sąd pominął w tym miejscu ich głębszą analizę.

Ustalony w niniejszej sprawie na podstawie zebranego materiału dowodowego stan faktyczny wskazuje, że swoim czynem oskarżony wypełnił znamiona art.284 § 2 k.k.

Przepis art. 284 § 2 k.k. penalizuje zachowanie, które polega na przywłaszczeniu przez sprawcę powierzonej mu rzeczy ruchomej. W judykaturze wskazuje się, że pod pojęciem przywłaszczenia rzeczy ruchomej należy rozumieć bezprawne, z wyłączeniem osoby uprawnionej, rozporządzenie rzeczą ruchomą, znajdującą się w posiadaniu sprawcy, poprzez włączenie jej do swojego majątku i powiększenie w ten sposób swojego stanu posiadania lub stanu posiadania innej osoby albo wykonywanie uprawnień właścicielskich w inny sposób w stosunku do rzeczy ruchomej, bądź też jej przeznaczenie na inny cel niż przekazanie właścicielowi (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 grudnia 2008 r. o sygn. akt II KK 221/08, (...) Prawnej Lex nr 491882). Przy czym, jak to podkreślił Sąd Apelacyjny w Katowicach w wyroku z dnia 26 lutego 2016 r. o sygn. akt II AKa 546/15: „Nie jest jednym ze znamion przestępstwa z art. 284 § 2 k.k. definitywne włączenie mienia do majątku sprawcy i tym samym zwiększenia majątku sprawcy o wartość przedmiotowej rzeczy, gdyż w pewnych sytuacjach przy przywłaszczeniu nie dochodzi do powiększenia stanu majątkowego sprawcy poprzez włączenie do niego przywłaszczonej rzeczy. Ma to miejsce np. w wypadku zniszczenia rzeczy [...]” ((...) Prawnej Lex 2087707).

Powierzenie rzeczy ruchomej może być dokonane nie tylko osobiście przez pokrzywdzonego czyli właściciela rzeczy, lecz może zostać powierzona sprawcy również przez osobę trzecią, jeżeli działa ona w imieniu i na rzecz właściciela. Ponadto wskazuje się, że pojęcie powierzenia w Kodeksie karnym jest rozumiane szeroko. Przede wszystkim pojęcie

powierzenia oznacza przekazanie władztwa nad rzeczą z zastrzeżeniem jej zwrotu właścicielowi, posiadaczowi lub innej osobie posiadającej prawo do danej rzeczy. Ponadto powierzenie oznacza przeniesienie władztwa nad rzeczą z osoby uprawnionej na inną osobę bez prawa rozporządzania tą rzeczą jak swoją własnością, z jednoczesnym określeniem sposobu wykonywania tego prawa przez osobę, której rzecz została powierzona (A. S., Przepisy i wyroki i wyroki w polskim prawie karnym, (...) Prawnej Lex, 2013).

Wskazuje się nadto, że powierzenie nie musi przybierać konkretnej formy prawnej czy też nastąpić na podstawie konkretnej umowy, gdyż do powierzenia jest wystarczające takie przekazanie rzeczy, które ujawnia zaufanie osoby powierzającej do osoby, której rzecz została powierzona i określa obowiązek zwrotu rzeczy ruchomej osobie powierzającej.

Przywłaszczenie, o czym nie wolno zapominać, wymaga również działania sprawcy w zamiarze bezpośrednim w celu postąpienia z cudzą rzeczą ruchomą tak, jakby był jej właścicielem (A. Marek, Kodeks karny. Komentarz., System Informacji Prawnej Lex, 2010).

W świetle niniejszej sprawy nie ulega wątpliwości, że J. W. (1) powierzyła rzecz ruchomą, to jest sprzęt medyczny w postaci aparatu USG z sondą rektalno-liniową KX 5200, z zastrzeżeniem jego zwrotu po dokonaniu przez oskarżonego przeglądu gwarancyjnego i zainstalowania nowego oprogramowania. Jak to zostało wcześniej powiedziane, nie ma tutaj znaczenia, że powierzenie nie odbyło się w konkretnej formie, a pokrzywdzona nie żądała żadnego pokwitowania o przekazaniu sprzętu oskarżonemu. J. W. (1), przekazując sprzęt medyczny A. D., obdarzała go zaufaniem i to w dodatku uzasadnionym. Bowiem A. D., kontaktując się z pokrzywdzoną po raz pierwszy, poinformował pokrzywdzoną, iż dzwoni z firmy, od której pokrzywdzona nabyła przedmiotowe USG. Ponadto jego imię i nazwisko wraz z numerem telefonu, z którego dzwonił do pokrzywdzonej, widniało na instrukcji obsługi urządzenia i karcie gwarancyjnej w miejscu oznaczenia dystrybutora sprzętu. Nie ulega wątpliwości również to, że A. D. bezprawnie rozporządził rzeczą ruchomą, znajdującą się w jego posiadaniu, wykonując w stosunku do niej uprawnienie właścicielskie. Przypomnieć bowiem należy, że A. D. zniszczył rzeczony USG bez zgody J. W. (1), która była jego prawowitą właścicielką. Wskazać przy tym należy, że dowody zebrane w niniejszej sprawie nie pozwalają przyjąć, iż przedmiotową rzecz ruchomą włączył do swojego majątku, a tym samym powiększył swój stan majątkowy, tj. uzyskał z tego tytułu korzyść majątkową. Sąd stoi ponadto na stanowisku, że oskarżony działał w zamiarze bezpośrednim kierunkowym, na co wskazuje całokształt zebranego w sprawie materiału dowodowego. Bowiem jeżeli zniszczył aparat USG to zachował się jak właściciel rzeczy, który może rozporządzać swoją własnością w dowolny sposób. Ponadto o zamiarze przywłaszczenia świadczy zarówno zwleknięcie przez oskarżonego z dostarczeniem pokrzywdzonej jej rzeczy, jak również zaprzeczenie przez oskarżonego posiadania rzeczy, twierdząc fałszywie, że aparat został przesłany do producenta w C..

Przechodząc w tym miejscu do kwestii wymiaru kary za przypisane oskarżonemu przestępstwo, Sąd kierował się dyrektywami wymiaru kary zawartymi w art. 53 § 1 i 2 k.k. Według tych dyrektyw, Sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Ponadto Sąd, wymierzając karę, uwzględnia w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy, popełnienie przestępstwa wspólnie z nieletnim, rodzaj i stopień naruszenia ciężących na sprawcy obowiązków, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu, a zwłaszcza staranie o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości, a także zachowanie się pokrzywdzonego.

Stosując powyższe dyrektywy do okoliczności niniejszej sprawy oraz treść art. 284 § 2 k.k., który za przywłaszczenie sobie rzeczy ruchomej przewiduje karę pozbawienia wolności w wymiarze od 3 miesięcy do 5 lat, Sąd uznał, iż adekwatną karą do stopnia winy oskarżonego oraz do stopnia społecznej szkodliwości czynu, spełniającą wymogi prewencji ogólnej i indywidualnej, będzie kara 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności.

Zebrany w sprawie materiał dowodowy wskazuje, że oskarżony w momencie popełnienia czynu zabronionego miał zachowaną pełną zdolność rozpoznania znaczenia tego czynu, a także zdolność kierowania swoim zachowaniem. Ponadto oskarżony dopuścił się powyższego czynu w warunkach normalnej sytuacji motywacyjnej. Tym samym nie zachodzą okoliczności, które wyłączałyby możliwość przypisania oskarżonemu winy lub umożliwiałyby przyjęcie bezprawności jego zachowania się. W tej konkretnej sytuacji można było zatem wymagać od oskarżonego zachowania zgodnego z prawem.

Przechodząc w tym miejscu do oceny społecznej szkodliwości czynu popełnionego przez oskarżonego, zdaniem Sądu, jest ona znaczna zarówno przy społecznej szkodliwości in abstracto, jak in concreto. Nie ulega kwestii, że działanie oskarżonego było wymierzone w prawo własności. O tym, że prawo własności jest najcenniejszym i zarazem najważniejszym prawem rzeczowym, świadczy ilość regulacji, które je chronią. Przy czym chodzi tu nie tylko o przepisy prawa karnego, lecz także przepisy prawa cywilnego, administracyjnego czy konstytucyjnego. Właściciel ma wszakże prawo korzystać z rzeczy i nią rozporządzać zgodnie ze społeczno - gospodarczym przeznaczeniem swego prawa, z wyłączeniem osób trzecich. W świetle niniejszej sprawy, to oskarżony, nie będąc właścicielem i nie mając na to zgody, zniszczył powierzoną mu rzecz ruchomą. Co więcej, oskarżony, dokonując tego zniszczenia, uderzył w dobro, jakim jest szczególny stosunek zaufania, którym oskarżony został obdarzony przez właścicielkę aparatu USG. Właśnie naruszenie tego stosunku zaufania uzasadnia surowszą odpowiedzialność sprawcy.

Sąd, oprócz stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu, uwzględnił przy wymiarze kary fakt, jako okoliczność wpływającą na złagodzenie kary, jego niekaralność.

Stąd taki wymiar kary jak w pkt 1 wyroku z 12 października 2016 r. o sygn. akt II K 223/16.

Sąd, zgodnie z brzemieniem pkt 2 uzasadnianego wyroku, warunkowo zawiesił wobec oskarżonego wykonanie kary pozbawienia wolności na okres 2 (dwóch) lat próby na podstawie art. 69 § 1 k.k. Przepis ten stanowi, że Sąd może warunkowo zawiesić wykonanie kary pozbawienia wolności orzeczonej w wymiarze nieprzekraczającym roku, jeżeli sprawca w czasie popełnienia przestępstwa nie był skazany na karę pozbawienia wolności i jest to wystarczające dla osiągnięcia wobec niego celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa. Ponadto, zgodnie z brzmieniem § 2 art. 69 k.k., zawieszając wykonanie kary, Sąd bierze pod uwagę przede wszystkim postawę sprawcy, jego właściwości i warunki osobiste, dotychczasowy sposób życia oraz zachowanie się po popełnieniu przestępstwa. W tym miejscu należy wskazać, iż kwestią, którą Sąd musiał rozważyć było to czy oskarżony spełnia warunki, które uzasadniałyby zastosowanie wobec niego środka probacyjnego w postaci warunkowego zawieszenia kary. W pierwszej kolejności należy wskazać, że Sąd orzekł wobec oskarżonego karę pozbawienia wolności w wymiarze nie przekraczającym roku. Ponadto oskarżony w czasie popełnienia zarzucanego przestępstwa był osobą niekaraną. Sąd miał także na względzie, że jest żonaty i posiada dwójkę dzieci. Co więcej, oskarżony zajmuje się dzieckiem, które jest niepełnosprawne. Zdaniem Sądu, okoliczności te wskazują, że oskarżony nie jest osobą zdemoralizowaną, co pozwala przyjąć, że warunkowe zawieszenie kary pozbawienia wolności będzie wystarczające dla osiągnięcia wobec niego celów kary, a zwłaszcza wpłynie na postawę A. D. w ten sposób, że będzie on przestrzegał porządku prawnego.

Natomiast jeżeli chodzi o długość okresu próby, to zgodnie z art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wynosi on od roku do 3 lat i biegnie od uprawomocnienia się wyroku. W związku z wyżej poczynionymi rozważaniami, Sąd doszedł do wniosku, iż okres próby, wynoszący 2 lata, będzie wystarczający dla A. D..

Ponadto, oprócz orzeczonej kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, w pkt 3 wyroku z dnia 12 października 2016 r. o sygn. akt II K 223/16 Sąd orzekł oskarżonemu grzywnę w wymiarze 50 stawek dziennych, ustalając wysokość stawki dziennej na kwotę 10 zł, na podstawie art. 71 § 1 k.k. Bowiem, mając na uwadze dyrektywy wymiaru sprawiedliwości zawarte w Kodeksie karnym, Sąd doszedł do wniosku, że wyłączenie orzeczenia kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący dwa lata będzie nie wystarczające, a nie istnieje inny przepis pozwalający na wymierzenie grzywny jako kary samoistnej lub kary kumulatywnej. Z kolei przy ustaleniu stawki dziennej, Sąd wziął pod uwagę nie tylko dochód oskarżonego, ale również jego warunki osobiste, rodzinne, stosunki majątkowe oraz możliwości zarobkowe.

Zgodnie z treścią art. 73 § 1 k.k., zawieszając wykonanie kary, sąd może w okresie próby oddać skazanego pod dozór kuratora lub osoby godnej zaufania, stowarzyszenia, instytucji albo organizacji społecznej, do której działalności należy troska o wychowanie, zapobieganie demoralizacji lub pomoc skazanym. Oddając oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora sądowego, Sąd miał na względzie, że dozór kuratora nad oskarżonym w warunkach wolnościowych będzie służył przede wszystkim bieżącemu nadzorowaniu przestrzegania przez oskarżonego porządku prawnego, a tym samym przyczyni się do osiągnięcia wobec oskarżonego celu, jakim jest zapobieżenie ponownemu popełnieniu przestępstwa przez oskarżonego.

Zawieszając warunkowo oskarżonemu wykonanie kary pozbawienia wolności, Sąd zobowiązany jest do nałożenia przynajmniej jednego obowiązku z wymienionych enumeratywnie w art. 72 § 1 k.k., chyba że orzeka jednocześnie o środku karnym. Biorąc pod uwagę, że Sąd nie orzekł o środku karnym w niniejszym wyroku, a ponadto w pkt 4 wyroku oddał oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora sądowego, Sąd doszedł do wniosku, że nałożenie, w pkt 5 uzasadnianego wyroku, obowiązku w postaci informowania kuratora o przebiegu okresu próby będzie adekwatnym obowiązkiem, z tego względu, że zapewnieni on kontrolę nad zachowaniem oskarżonego w okresie próby.

Przechodząc do kolejnego punktu uzasadnianego wyroku, w stanie niniejszej sprawy Sąd skorzystał z możliwości zobowiązania oskarżonego A. D. do naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez uiszczenie na rzecz pokrzywdzonej J. W. (1) kwoty 9225 zł w terminie trzech miesięcy od daty uprawomocnienia się wyroku, którą to możliwość daje art. 72 § 2 k.k. w razie wymierzenia kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Zgodnie z tym przepisem, Sąd może orzec świadczenie pieniężne wymienione w art. 39 pkt 7 albo zobowiązać skazanego do naprawienia wyrządzonej przestępstwem szkody w całości albo w części, chyba że orzekł środek kompensacyjny. Natomiast zgodnie z art. 361 k.c. w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje przede wszystkim straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. W tym miejscu wskazać należy, że bez wątpienia następstwem czynu oskarżonego było powstanie szkody po stronie pokrzywdzonej, gdyż w wyniku popełnionego przez oskarżonego przestępstwa, pokrzywdzona poniosła stratę w postaci utraty sprzętu medycznego, tj. urządzenia USG o nazwie (...), którego wartość została bezopornie ustalona w wysokości 7500 zł + 23 % VAT.

Sąd także w pkt 7 uzasadnianego wyroku zasądził od oskarżonego A. D. na rzecz pokrzywdzonej J. W. (1) kwotę 684 zł tytułem zwrotu poniesionych kosztów zastępstwa procesowego zgodnie z dyspozycją art. 627 k.p.k.

W związku z tym, że dalsze zatrzymanie rzeczy, stanowiących w niniejszej sprawie dowód rzeczowy w postaci: sondy, rękawicy, baterii, ładowarki bez kabla zasilającego, plastikowego nożyka, przycisku do zamrażania, uchwytu sondy i podstawki do aparatu, stało się zbędne dla przedmiotowego postępowania karnego, Sąd, w pkt 8 wyroku z dnia 12 października 2016 roku o sygn. akt II K 223/16 orzekł, na podstawie art. 230 § 2 k.p.k., zwrot wyżej wymienionych dowodów rzeczowych na rzecz pokrzywdzonej J. W. (1). Art. 230 § 2 k.p.k. stanowi, że należy zwrócić osobie uprawnionej zatrzymane rzeczy niezwłocznie po stwierdzeniu ich zbędności dla postępowania karnego. W świetle zebranego materiału dowodowego w sprawie, nie ulega wątpliwości, że osobą uprawnioną do uzyskania wyżej wymienionych rzeczy jest pokrzywdzona.

W ostatnim punkcie wyroku z dnia 12 października 2016 r. o sygn. akt II K 223/16 Sąd zasądził od oskarżonego koszty postępowania na rzecz Skarbu Państwa w wysokości 70 zł na podstawie art. 627 k.p.k. w związku z tym, że była to sprawa prowadzona z oskarżenia publicznego. Nadto Sąd zasądził od oskarżonego opłatę w wysokości 110 zł. Na wysokość niniejszej opłaty składa się opłata w wysokości 60zł, którą skazany obowiązany jest uiścić w tej wysokości w razie skazania na karę pozbawienia wolności w wymiarze 3 miesięcy oraz opłata w wysokości 50 zł, którą skazany obowiązany jest uiścić w razie orzeczenia grzywny na podstawie art. 71 § 1 k.k., o czym stanowi art. 2 ust. 1 pkt 2 i art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn. Dz. U. z 1983 r. nr 79, poz. 223 ze zm.).

SSR Grzegorz Jankowiak